

ΠΕΤΡΟΥ Θ. ΠΕΝΝΑ

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ*
ΕΠΙ ΤΗ ΕΚΛΟΓΗ ΩΣ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ
ΤΟΥ
ΟΥΜΒΕΡΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥ

Κυρίαι καὶ Κύριοι,

Εὐθὺς ὡς ἀνηγγέλθη ἡ ἐκλογὴ τοῦ κ. Οὐμβέρτου Ἀργυροῦ ὡς μέλους τῆς Ἀκαδημίας, ἡ Ἰστορικὴ καὶ Λαογραφικὴ Ἐταιρεία Σερρῶν - Μελενίκου, τῆς ὁποίας ἐπίλεκτον μέλος τυγχάνει οὗτος, τὸν συνεχάρη καὶ τοῦ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἴκανοποίησιν, διὰ τὴν τιμὴν ἡ ὁποία ἀντανακλᾶ εἰς ὅλους μας καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ἰδιαιτέραν μας πατρίδα τὴν Μακεδονίαν.

Διότι πραγματικὰ ἡ πάμψηφος ἐκλογὴ τοῦ κ. Οὐμβέρτου Ἀργυροῦ ὡς Ἀκαδημαϊκοῦ, γενομένη πολλὰ ἔτη ὑστερα ἀπὸ τὴν ἐκλογὴν ὡς πρώτου Μακεδόνος Ἀκαδημαϊκοῦ, τοῦ ἐκ Μπλάτσης τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας ἐξόχου Ἀντωνίου Κεραμοπούλου, εἶναι γεγονὸς τὸ ὅποιον εὐλόγως συγκινεῖ τὰς κατ' ἔξοχὴν εὑαισθήτους χορδὰς ἡμῶν τῶν Μακεδόνων, ἀλλὰ καὶ διότι ἔρχεται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ Μακεδονία διαθέτει πλουσίας ἥθικάς, πολιτικὰς καὶ πνευματικὰς δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ἥδη ἀνέρχονται καὶ διαδραματίζουν Ἰστορικὸν ὄρλον εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν συγχρόνων κοινωνικῶν, πολιτικῶν καὶ πνευματικῶν ροπῶν καὶ τάσεων.

Διωργάνωσεν ὅμως ἡ Ἰστορικὴ καὶ Λαογραφικὴ Ἐταιρεία Σερρῶν—Μελενίκου καὶ τὴν ἀποψινήν μας ὥραιαν συνεστίασιν, ὡς ἐλαχίστην μὲν ἐκδήλωσιν πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ νέου Ἀκαδημαϊκοῦ καὶ τῆς συμπαρισταμένης ἀνταξίας συζύγου του κ. Τζένης Ἀργυροῦ, διαπρεποῦς καὶ ταύτης ζωγράφου, δίδουσαν ὅμως τὴν εὐκαιρίαν εἰς ὅλους μας καὶ ἐκ τοῦ πλησίον νὰ τοὺς συγχαρῶμεν καὶ νὰ ζήσωμεν μαζί των δλίγας στιγμὰς εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν ἐγκαρδιότητος καὶ χαρᾶς.

Βεβαίως ὁ Οὐμβέρτος Ἀργυρός εἶναι γνωστὸς καὶ ἀγαπητὸς εἰς ὅλους μας.

* Ἡ προσφώνησις ἔγινε τὴν 2 Ιουλίου τοῦ 1959, εἰς συνεστίασιν διωργανωθεῖσαν πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Ἀργυροῦ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ του ὡς Ἀκαδημαϊκοῦ, ὑπὸ τῆς Ἰστορικῆς καὶ Λαογραφικῆς Ἐταιρείας Σερρῶν - Μελενίκου, τῆς ὁποίας οὗτος τυγχάνει ἐπίλεκτον μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Γόνος τῆς ἀχροντικῆς Νιγριτινῆς οἰκογενείας τῶν Ἀργυρῶν, ἡ ὅποια καὶ εἰς τὸ ἔμπόριον καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν ἀνέδειξε ἐκλεκτὰς καὶ ἔξεχούσας φυσιογνωμίας, ἀνεψιὸς δὲ τοῦ ὑπερόχου Ἀθανασίου Ἀργυροῦ, δστις ὑπῆρξεν καὶ ὁ προστάτης του καὶ ὁ καθοδηγητής του, ὑπῆρξε καὶ οὗτος μειλίχιος καὶ ἀπλὸς τὸ ὑφος καὶ δὲν εἶναι καθόλου παράδοξον τοῦ δτι ὁ συνομιλιτής του, αἰχμαλωτίζεται ἀπὸ τῶν πρώτων στιγμῶν ἀπὸ τὴν καλοκάγαθον καὶ προσηνῆ συμπεριφοράν του

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ δλον ἔργον καὶ ἡ σταδιοδρομία τοῦ ἐκλεκτοῦ μας συνδαιτημόνος πιθανῶς νὰ διαφεύγῃ, εἰς μερικὰς λεπτομερείας, ἀς μοῦ ἐπιτραπῆ δι' ὀλίγων μόνον νὰ σκιαγραφήσω ταύτην, χωρὶς τὸν φόβον νὰ ὑπερβάλω τὰ πράγματα, καὶ χωρὶς τὸν κίνδυνον νὰ κατολισθήσω εἰς τὰ περὶ τῆς τέχνης συζητήσεις καὶ θεωρίας.

Δωδεκαετής ἥλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἐκ πατρός θείου τοῦ Ἀθανασίου Ἀργυροῦ δικηγόρου τότε ἐν Ἀθήναις, διὰ νὰ σπουδάσῃ καὶ ἐκλέξῃ τὸ στάδιον του.

Τὸ 1900 εἰσῆλθεν εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν τοῦ Πολυτεχνίου καὶ μετὰ εὐδόκιμον φοίτησιν καὶ μαθητείαν ὑπὸ τοὺς καθηγητάς. Ροϊλὸν καὶ Νικηφόρον Λύτραν, ἀπεφοίτησε τὸ 1904, τυχὸν τοῦ βαθμοῦ «ἄριστα».

Τὸ 1907 ἔλαβε μέρος εἰς τὸν Ἀβερώφειον διαγωνισμόν. Τυχὼν δὲ τοῦ πρώτου βραβείου καὶ ὑποτροφίας δι' Ἰδιαιτέρας σπουδὰς εἰς τὴν Εὐρώπην, μετέβη εἰς τὸ Μόναχον καὶ ἐνεγράφη εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἀκαδημίαν. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν εἰς τὸ Μόναχον σπουδῶν του, ἐτιμήθη μὲ δύο ἐπαίνους καὶ δύο μετάλλια.

Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ὑποτροφίας του καὶ συγγεκριμένως τὸ 1911, ἐπειργησε τὸ μέγα ἐκπαιδευτικόν του ταξείδιον καὶ περιῆλθε τὴν Γαλλίαν, Ἰταλίαν, Αὐστρίαν, Ἀγιον Ὅρος, Κωνσταντινούπολιν, Παλαιστίνην, Αἴγυπτον καὶ ἥλθεν τέλος εἰς Ἀθήνας, δπου ὅμως παρέμεινεν ἐπ' ὀλίγον μόνον, διότι ἐπιστρέψας εἰς Μόναχον, ἐγκατεστάθη ἐκεῖ ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Τοῦ καλλιτεχνικοῦ τούτου ταξιδίου οἱ καρποὶ ὑπῆρξαν πλούσιοι. Οἱ ἐκλεκτοὶ καὶ ποικίλων θεμάτων πίνακές του, ἐπανειλημμένως ἔξετέθησαν μὲ ἔξαιρετην ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ἐν Μονάχῳ καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν «Glas Palast», καθὼς καὶ εἰς ἐκθέσεις εἰς Βιέννην, Βερολίνον, Φραγκφούρτην, Δρέσδην, Ἀννόβερον, εἰς Σουηδίαν, εἰς Ρώμην καὶ εἰς τὴν Biennale τῆς Βενετίας. Κοσμοῦν δὲ οὗτοι πλείστας ὅσας ἐκ τῶν πινακοθηκῶν τοῦ κόσμου

Τὸ 1929, κατόπιν διαγωνισμοῦ διὰ τὴν πλήρωσιν ἔδρας Ζωγραφικῆς ἐν τῇ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ καλῶν τεχνῶν τοῦ Πολυτεχνίου, διορίζεται τακτικὸς καθηγητής τοῦ ἐργαστηρίου ζωγραφικῆς ἀντὶ τοῦ ἀποχωρήσαντος Διευθυντοῦ καὶ καθηγητοῦ Γ. Ἰακωβίδου, διατελέσας ἐν συνεχείᾳ ὑποδιευθυντὴς τῆς Σχολῆς ἐπὶ 4 συνεχῆ ἔτη, καὶ κατόπιν ἐπὶ τρεῖς φοράς ἐπανεκλεγόμενος Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς Καλῶν τεχνῶν, μέχρι τῆς ἀποχωρήσεώς του ἐξ αὐτῆς λόγῳ δρίσου ἥλικίας.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς καθηγεσίας του, ὁ Οὐμβέρτος Ἀργυρός εἰργάσθη μὲν ζῆλον καὶ εὔσυνειδησίαν μεταδίδων εἰς τοὺς σπουδαστάς του τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν φῶς καὶ τὸ χρῶμα καὶ εἰδικώτερον τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν πατρίδα, ἀφοῦ τὸ Ἑλληνικὸν τοπίον εἰς τὸ ὅποιον εἶχεν ίδιαιτέραν ἐπίδοσιν, αὐτὸν καθ' ἑαυτὸν εἶναι ἡ ἀποθέωσις τοῦ χρώματος καὶ τοῦ φωτός.

Μαθητής δὲ ἕτοιος τοῦ Νικολάου Λύτρα, μαζὶ μὲ τὸν Ροϊλόν, τὸν Μαλέα, τὸν Βικάτον, τὸν Ὁθωναῖον καὶ ἄλλους, ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν λαμπροτέρων ἔκπροσώπων τοῦ ἱμπρεσιονισμοῦ ἐν Ἑλλάδι, ἀφοῦ ἄλλωστε καὶ ἐν Γερμανίᾳ ὅπου ἐπὶ μακρὸν ἐσπούδασε ὑπῆρχεν ἡ ἀντίστοιχος τάσις «Ζωγραφικὴ τοῦ ἐλευθέρου φωτός», εἰς δὲ τὴν Γαλλίαν ἔκυριάρχουν τὰ ὀνόματα τοῦ Μανέ, τοῦ Ἐντιγάρ Ντεγκά, τοῦ Ρενουά, Πισραρό καὶ ἄλλων, οἵ ὅποιοι ἔθετον τὸ κῦρος των ἐπὶ τὴν νέας τεχνοτροπίας.

“Οταν ἡ νέα τεχνοτροπία τοῦ ἱμπρεσιονισμοῦ ἐνεφανίσθη κατὰ τὸ τέλος τοῦ 19ου αἰώνος μὲ κύριον χαρακτηριστικὸν αὐτῆς τὴν ἀπόδοσιν φωτεινῆς ἀτμόσφαιρας, καὶ τῆς χρωματικῆς ἐντυπώσεως τὴν ὅποιαν προκαλοῦν τὰ ἀντικείμενα κατὰ τὴν ὥραν καθ' ἣν τὰ ζωγραφίζει ὁ καλλιτέχνης, ἐθεωρήθη δῶς ἀντιακαδημαϊκὴ καὶ ἀντιρωμανικὴ ἐκδήλωσις τῆς Γαλλικῆς ζωγραφικῆς. Εἰς τὴν πραγματικότητα δύμας οἵ ἀπόστολοι τῆς τεχνοτροπίας αὐτῆς ἦσαν καὶ εἶναι πρόμαχοι τῆς παραδόσεως καὶ ἡ τέχνη των ἔχει βαθείας φίλας εἰς τὴν τέχνην τοῦ παρελθόντος.

“Ο Ἀργυρός δύμας θεωρῶν δῶς πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ πνεύματος τὰς διαφόρους μορφὰς καὶ τάσεις ἐν τῇ τέχνῃ δὲν ἀποκρούει καὶ ταύτας.

Κατὰ τὸν Ἑλληνοϊταλικὸν πόλεμον, ὁ Ἀργυρός ἐπεφορτίσθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ, καὶ διὸ ἐπιτοπίου μεταβάσεως του εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ μετώπου ἀπὸ Μπόγραδετς μέχρι τοῦ Καλαμᾶ, ἀπεικόνισε εἰς 32 πίνακας τὸ ἥρωϊκὸν ἐπος τῆς νέας γενεᾶς. Ἡ συλλογὴ αὕτη μοναδικὴ τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου, ενδιόσκεται ὑπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ, προοριζομένη ἀργότερον διὰ τὸ Πολεμικὸν Μουσεῖον Ἀθηνῶν, εἶναι δὲ ταύτην τὴν στιγμὴν ἀνηρτημένη εἰς τὴν αἰθόυσαν τῶν τροπαίων τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων.

Διὰ τὴν ὅλην του καλλιτεχνικὴν ἐργασίαν, καὶ ἐξ ἀφορμῆς τῆς σειρᾶς τῶν 32 πολεμικῶν πινάκων του, ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτῆς τῆς 24 Μαρτίου 1925 ἀπένειμεν εἰς αὐτὸν τὸ Ἀριστεῖον γραμμάτων καὶ Τεχνῶν, τὸ ὅποιον οὗτος ὑπερηφάνως φέρει.

Διὰ νὰ ἀντιληφθῆτε τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἔργου τοῦ Ἀργυροῦ δὲν κρίνω ὅσκοπον νὰ σᾶς μεταφέρω τὸ σχετικὸν ἀπόσπασμα τῶν πρακτικῶν τῆς Ἀκαδημίας.

«Μετὰ παμψηφεὶ ληφθεῖσαν, προτάσει τῆς τάξεως τῶν γραμμάτων

Ο Ακαδημαϊκός
ΟΥΜΒΕΡΤΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ

T.E.I. ΣΕΡΡΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν, ἀπόφασιν τῆς δόλομελείας τῆς Ἀκαδημίας, ἀπονέμεται τὸ ἐθνικὸν ἀριστεῖον τῶν καλῶν τεχνῶν, διὰ τὴν καλλιτεχνικήν, ἴστορικήν, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἐθνικὴν ἀξίαν, τῶν εἰς τὴν ἀγροτικὴν καὶ καθόλου ἐθνικὴν ζωὴν ἀναφερομένων πινάκων του.

Ἄξια Ἰδιαιτέρας ἔξαρσεως εἶναι ἡ ἐκ 32 καλλιτεχνικῶν πινάκων συλλογὴ τὴν δύοιαν ἐφιλοτέχνησεν δικαιούμενον ἀντιλήψεως παραστάσεων καὶ ἐντυπώσεων τοῦ Ἑλληνοւταλικοῦ πολέμου. Οἱ πίνακες οὗτοι, ἔργα συνθετικά, μεταδίδοντα εἰς τὸν θεατὴν τὴν συγκίνησιν, πολύτιμα ἄμα καὶ ἐθνικὰ κειμήλια, εἶναι προωρισμένα νὰ καταλάβουν τὴν ἀρμόζουσαν θέσιν εἰς τὸ πολεμικὸν μουσεῖον τοῦ μέλλοντος.

“Ἡ ἔργασία τοῦ κ. Ἀργυροῦ ἀνεγνωρίσθη διεθνῶς καὶ πίνακές του κοσμοῦ δημοσίας καὶ Ἰδιωτικὰς πινακοθήκας τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

“Ἡ Ἀκαδημία λαμβάνουσα ὑπὸ δόψιν τὴν λαμπρὰν καλλιτεχνικὴν δρᾶσιν τοῦ κ. Ἀργυροῦ, ἥτις καθίσταται ἄμα καὶ ἐθνικὴ, ἀπονέμει εἰς αὐτὸν τὸ ἐθνικὸν Ἀριστεῖον».

“Ιδοὺ διατὶ ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, προκειμένου νὰ πληρώσῃ μίαν ἔδραν τῆς τάξεως τῶν Καλῶν Τεχνῶν διὰ παμψηφίας, ἔξελεξεν αὐτὸν καὶ τὸν ἔδειχθη εἰς τοὺς κόλπους της.

Τιμήσασα ὅμως ἡ Ἀκαδημία τὸν Οὐμβέρτον Ἀργυρόν, ἔτιμησεν ἔαυτὴν καὶ διὰ τῆς προσωπικότητος καὶ τῆς ἀξίας τοῦ Ἀργυροῦ ἀντεπεξῆλθεν αὐτὴν τὴν φορὰν κατὰ τρόπον ἀξιοπρεπῆ, εἰς ἓνα ὑπέροταν καθῆκον ἀντικειμενικῆς κρίσεως, καὶ ἀπέψυγε ἓνα κίνδυνον κατολισθήσεως, τὸν ὅποιον δὲν ἦδυνηθῆν νὰ ἀποφύγη εἰς ἄλλας περιπτώσεις κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

Σεμνὸς καὶ ἀξιοπρεπὴς καὶ ἀπὸ χαρακτῆρος σοβαρὸς δικαιούρος, δικαιοριβῶς καὶ διείμνηστος θεῖος του Ἀθανάσιος Ἀργυρός, ἀπέφυγε τὸν θόρυβον καὶ τὴν διαφήμισιν. Καθ’ ὅλην τὴν καλλιτεχνική του σταδιοδρομίαν δὲν ἤθέλησε νὰ ἐπιβάλῃ καὶ νὰ προβάλῃ τὸ ἔργον του κατὰ τρόπον ἀήμη. Ἄλλ’ ὡς προσήκει εἰς τὰς πραγματικὰς καλλιτεχνικὰς καὶ πνευματικὰς ἀξίας, τὸ ἔργον του ἐπέβαλεν αὐτὸν καὶ ὑπῆρξεν ἡ μόνη σταθερά, ἀληθής καὶ ἀξία διαφήμισις, ἥτις καὶ καθιέρωσεν αὐτὸν ὡς τὸν κατ’ ἔξοχὴν κλασσικὸν ζωγράφον τῆς ἐποχῆς μας καὶ τὸν κατέταξεν εἰς τὴν χορείαν τῶν ἀθανάτων.

Ἄλλ’ ἡ ἐθνικὴ προσφορὰ τοῦ Ἀργυροῦ ἔκτείνεται πολὺ πέραν τῶν στενῶν δρίων τοῦ αὐστηροῦ καλλιτεχνικοῦ ἔργαστηρού. Διδάξας ἐπὶ σειρὰν πολλῶν ἐτῶν ὡς καθηγητὴς καὶ διευμυντής τῶν Καλῶν Τεχνῶν, μὲ τὴν ἀφοσίωσιν ἐνὸς ἀληθοῦς ἱεροφάντου, ἐδημιούργησε πλὴν τῶν ὑπερόχων πινάκων του, τὸ ἔμψυχον ἐκεῖνον ὑλικόν, τὴν πλειάδα τῶν ἐκλεκτῶν ἐκείνων ζωγράφων μαθητῶν του, οἵ διποῖοι σήμερον ὅχι μόνον εἰς τὸν τόπον μας, ἀλλὰ διαγωνίζονται ἐπιτυχῶς καὶ εἰς τὸν Διεθνῆ καλλιτεχνικὸν στίβον.

Καὶ τελειώνω στρέφων τὸν λόγον μου πρὸς σᾶς κ. Ἀργυρέ.

Τώρα ποὺ ἐπαξίως ἐφθάσατε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ καλλιτεχνικοῦ σας

δρόμου, δὲν πρέπει νὰ καταθέσητε τὰ ὅπλα, ἢ μᾶλλον νὰ καταθέσητε τὸν μαγικό σας χρωστῆρα, δὲν ποῖος ἔχαρισε εἰς τὸν κόσμον τόσον θαυμάσια ἔργα γεμάτα φῶς καὶ χάριν.

Ἡ πολυπόθητη κορυφὴ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀφοπλίσῃ ψυχικά. Δὲν πρέπει νὰ εἶναι τέρμα, ώς συνειδήζεται νὰ θεωρῆται, ἀλλὰ νέα ἀφετηρία διὰ νέας πνευματικὰς ἀνατάσεις.

Θέλω νὰ διαψεύσητε τὸν ποιητὴν ποὺ μὲ πεσιμιστικὴν διάθεσιν παρωτρύνει :

«Μὴ βιάζεσαι νὰ φτάσης στὴν κορυφὴ
Θαρρῶντας πῶς ἔκει θὰ ξαποστάσης.
Τὸ βλέμμα σου μὲ πόνο θὰ στραφῇ
στὸν δρόμο ποὺ πιὸ πρὸν εἶχες περάσει.
Μὴ βιάζεσαι νὰ φτάσης στὴν κορφή.
Δὲν θάξης ποὺ νὰ πᾶς ὅταν θὰ φτάσης. ⁽¹⁾

Ομως τὸ γαλάζιο τοῦ αἰνέρος, τὸ χρωματικὸν ὄργιον τοῦ προνομιούχου Ἑλληνικοῦ χώρου, ἡ ἀσύγκριτος καθαρότης τοῦ Ἑλληνικοῦ φωτός, τὰ δέντρα τόσον ἐπιτυχῶς τὰ ἐκλείσατε μέσα εἰς τὴν ψυχήν σας, εἴμαι βέβαιος ὅτι δὲν θ' ἀφήσουν χῶρον διὰ τοιούτου εἴδους μελαγχολικὰς σκέψεις. Ἄλλα μὲ τὴν ἄνεσιν τῆς ψυχικῆς χαρᾶς, τὴν δποίαν φέρνει εἰς τὸν ἀληθῆ καλλιτέχνην ἥ δικαία ἐπιβράβευσις, θὰ ἔξακολουθήσετε τὸ δημιουργικόν σας ἔργον καὶ ἀπὸ τῆς νέας σκοπιᾶς.

Υψῶ λοιπὸν τὸ ποτήριον καὶ πίνω εἰς ὑγείαν σας καὶ εἰς ὑγεῖαν τῆς ἐκλεκτῆς καὶ διακεκριμένης συντρόφου σας, εὐχόμενος μακροζωῖαν, γαλήνην καὶ χαράν.

Πέτρος Θ. Πέννας

---

1. Οἱ στίχοι εἶναι τοῦ I, Δαμβέργη.